

Audiència. “Sortir de nosaltres, com Jesús”

El papa Francesc va parlar de la Setmana Santa en la seva primera audiència general; de l'exemple de Jesús i de com hem d'imitar-lo sortint de nosaltres mateixos per anar a trobar els altres i portar-los la llum de la fe.

26/03/2013

Germans i germanes, bon dia!

M'alegra acollir-vos en la meva primera audiència general. Amb

gran reconeixement i veneració prenc el «testimoni» de mans del meu estimat predecessor Benet XVI. Després de la Pasqua reprendrem les catequesi de l'Any de la fe. Avui voldria aturar-me sobre la Setmana Santa. Amb el Diumenge de Rams hem iniciat aquesta setmana -centre de tot l'any litúrgic- on acompanyem Jesús en la seva passió, mort i resurrecció.

Què vol dir per a nosaltres viure la Setmana Santa? Què significa seguir Jesús en el camí al Calvari vers la creu i la resurrecció? En la seva missió terrenal, Jesús va recórrer els camins de Terra Santa i va cridar dotze persones senzilles perquè romanguessin amb Ell, compartissin el seu camí i continuessin la seva missió. Les va escollir entre el poble ple de fe en les promeses de Déu. Va parlar a tothom, sense distinció, als grans i als humils, al jove ric i a la vídua pobra, als poderosos i als

febles, va portar la misericòrdia i el perdó de Déu, va guarir, consolar, comprendre, va donar esperança, va portar per a tots la presència de Déu que s'interessa per cada home i per cada dona, com fa un bon pare i una bona mare cap a cada un dels fills. Déu no va esperar que anéssim a Ell, sinó que Ell es va posar en moviment cap a nosaltres, sense càlculs, sense mesura. Déu és així: ell dóna sempre el primer pas, Ell es mou cap a nosaltres. Jesús va viure les realitats quotidianes de la gent més senzilla: es va commoure davant la multitud que semblava un ramat sense pastor; va plorar davant el sofriment de Marta i Maria per la mort del germà Llàtzer, va cridar un publicà com a deixeble seu, va patir també la traïció d'un amic. En Ell Déu ens va donar la certesa que és amb nosaltres, enmig nostre. «Jesús li respon: les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap» (*Mt 8, 20*). Jesús no té casa

perquè casa seva és la gent, som nosaltres; la seva missió és obrir a tots les portes de Déu, ser la presència d'amor de Déu.

A la Setmana Santa vivim el vèrtex d'aquest camí, d'aquest designi d'amor que recorre tota la història de les relacions entre Déu i la humanitat. Jesús entra a Jerusalem per donar l'últim pas, on resumeix tota la seva existència: es dóna totalment, no es queda res, ni tan sols la vida. En l'Última Cena, amb els amics, comparteix el pa i distribueix el calze «per a nosaltres». El Fill de Déu s'ofereix a nosaltres, lliura a les nostres mans el seu cos i la seva sang per estar sempre amb nosaltres, per habitar enmig nostre. En l'hort de les Oliveres, com en el procés davant Pilat, no oposa resistència, es dóna, és el servent sofrent anunciat per Isaïes que es despulla a si mateix fins a la mort (cf. *Is* 53, 12).

Jesús no viu aquest amor que mena al sacrifici de manera passiva o com un destí fatal, certament no amaga la profunda torbació humana davant la mort violenta, sinó que es lliura amb plena confiança al Pare. Jesús es va donar voluntàriament a la mort per correspondre a l'amor de Déu Pare, en perfecta unió amb la seva voluntat, per demostrar el seu amor per nosaltres. A la creu, Jesús «*em va estimar i es va entregar Ell mateix per mi*» (Ga 2, 20). Cada un de nosaltres pot dir: em va estimar i es va lliurar per mi. Cadascú pot dir això: «per mi»

Què significa tot això per a nosaltres? Significa que aquest és també el meu camí, el teu, el nostre. Viure la Setmana Santa seguint Jesús no només amb l'emoció del cor; viure la Setmana Santa seguint Jesús vol dir aprendre a sortir de nosaltres mateixos -com vaig dir diumenge passat- per anar a trobar els altres,

per anar cap a les perifèries de l'existència, moure'ns nosaltres en primer lloc cap als nostres germans i les nostres germanes, sobretot aquells més llunyans, aquells que són oblidats, que tenen més necessitat de comprensió, de consolació, d'ajuda. Hi ha tanta necessitat de portar la presència viva de Jesús misericordiós i ric d'amor!

Viure la Setmana Santa és entrar cada vegada més en la lògica de Déu, en la lògica de la creu, que no del dolor i de la mort, sinó la de l'amor i del do de si que porta vida. És entrar en la lògica de l'Evangelí. Seguir, acompanyar Crist, romandre amb Ell exigeix un «sortir». Sortir de si mateixos, d'una manera de viure la fe cansada i rutinària, de la temptació de tancar-se en els propis esquemes que acaben per tancar l'horitzó de l'acció creativa de Déu. Déu va sortir de si mateix per venir enmig nostre, va posar la seva tenda

entre nosaltres per portar-nos la misericòrdia que salva i dóna esperança. També nosaltres, si volem seguir i romandre amb Ell, no hem d'accontentar-nos amb romandre al recinte de les noranta-nou ovelles, hem de «sortir», cercar amb Ell l'ovella perduda, aquella més allunyada. Recordeu bé: sortir de nosaltres, com Jesús, com Déu va sortir de si mateix en Jesús i Jesús va sortir de si mateix per tots nosaltres.

Algú podria dir-me: «Però, pare, no tinc temps", "tinc tantes coses a fer», «és difícil», «què puc fer jo amb les meves poques forces, fins i tot amb el meu pecat, amb tantes coses?».

Sovint ens accontentem amb alguna oració, una missa dominical distreta i no constant, algun gest de caritat, però no tenim aquesta valentia de «sortir» per dur a Crist. Som una mica com sant Pere. Quant Jesús parla de passió, mort i resurrecció, de lliurament de si, d'amor cap a tots,

l'apòstol el porta a part i li reprèn. El que diu Jesús altera els seus plans, sembla inacceptable, posa en dificultat les seguretats que s'havia construït, la seva idea de Messies. I Jesús mira els deixebles i dirigeix a Pere potser les paraules més dures dels Evangelis: *«Vés-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes»* (Mc 8, 33). Déu pensa sempre amb misericòrdia: no oblideu això. Déu pensa sempre amb misericòrdia: és el Pare misericordiós! Déu pensa com el pare que espera el retorn del fill i el va a trobar, el veu venir quan encara és lluny ... Què vol dir això? Que cada dia anava a veure si el fill tornava a casa: aquest és el nostre Pare misericordiós. És el signe que l'esperava de cor a la terrassa de casa. Déu pensa com el samarità que no passa prop del desventurat compadint-se o mirant cap a un altre costat, sinó socorrent-lo sense demanar res a canvi, sense

preguntar si era jueu, si era pagà, si era samarità, si era ric, si era pobre: no demana res. No pregunta aquestes coses, no demana res. Va a ajudar: així és Déu. Déu pensa com el pastor que dóna la vida per defensar i salvar les ovelles.

La Setmana Santa és un temps de gràcia que el Senyor ens dóna per obrir les portes del nostre cor, de la nostra vida, de les nostres parròquies -quina pena, tantes parròquies tancades!-, dels moviments, de les associacions, i «sortir» a trobar els altres, fer-nos nosaltres propers per portar la llum i l'alegria de la fe. Sortir sempre! I això amb amor i amb la tendresa de Déu, amb respecte i paciència, sabent que nosaltres posem les nostres mans, els nostres peus, el nostre cor, però després és Déu qui els guia i fa fecunda cadascuna de les nostres accions.

Desitjo a tots viure bé aquests dies seguint el Senyor amb valentia, duent en nosaltres mateixos un raig del seu amor a tots.

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-sortir-de-nosaltres-com-jesus/>
(09/04/2026)